

[Munch-Petersen.]

telser efter 1. Maj fremkommer. I og for sig er det forstaaeligt, at Socialministeren har betænkt sig længe, inden han fremkom med et Forslag som dette, for ikke blot skulde Valgene overstaae — hvilket jo i øvrigt er sket for længere Tid siden —, men det var ogsaa naturligt at ønske, at saa mange Fagforenings-Generalforsamlinger som muligt var overstaaet i denne Omgang, inden et saadant Forslag fremkom.

Der er her kun ytret Tilfredshed med Forslaget fra det ærede Medlem fra Nedskaeringspartiet Venstre og til Dels fra det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, og det er i og for sig ikke til at undre sig over, at netop disse to Repræsentanter ytrer Tilfredshed med et Forslag, der indeholder saadanne Nedskaeringer. Det er et af den Art Nedskaeringsforslag, som man er blevet præsenteret for en Del af, men alligevel overgaar det de fleste af dem, man tidligere er blevet præsenteret for, idet det uden videre nedsætter Understøttelsessatserne for dem, der har opbrugt deres Understøttelse, til $\frac{3}{4}$ for Forsørgernes Vedkommende og til Halvdelen for Ikke-Forsørgernes Vedkommende.

Desuden prisgiver Forslaget en Række Lag af de arbejdsløse, som vil blive henvist til eventuelt at kunne opnaa en ganske lille Hjælp af Hjelpekasserne, for saa vidt den bliver bevilget, og ellers til Fattighjælp med Fattighjælpens Virkninger. De uorganiserede arbejdsløse, 40 000 efter officielle Tal, prisgives fuldkommen efter Forslaget. De skal efter dette ingen Understøttelse kunne faa ud over, hvad der tilfældigt bevilges dem.

De unge arbejdsløse, som er ugifte, og som falder deres Familie til Byrde ved at maatte bo hjemme, vil i Fremtiden, som Følge af dette Forslag, overhovedet ingen Understøttelse faa, de maa altsaa i enhver Henseende falde deres Familie til Byrde. Om Mand og Kone indbyrdes gælder paa samme Maade, at de absolut maa falde hinanden til Byrde, at de altsaa skal kunne leve af den enes Understøttelse, selv om de begge opfylder Betingelserne for at faa Understøttelse, altsaa holder sig socialt forsikrede og er Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse.

Og samtidig udelukker man, ligesom ved den gældende Lov om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, saa vidt muligt al anden Hjælp, idet der udtrykkelig staaer i Lovforslaget, at bortset fra Sygdom eller særlig store Forsørgelsespligter skal man ikke kunne yde nogen særlig Hjelpekassehjælp.

Man henvises altsaa til at leve af disse ganske ringe Understøttelsessatser, som indeholdes i det foreliggende Lovforslag, men naar man ser paa, hvordan disse Understøttelsessatser er, maa enhver kunne forstaa, at det er ganske umuligt at leve deraf. Tager vi f. Eks. en Understøttelse paa 21 Kr., hvoraf de $\frac{3}{4}$ altsaa er 15 Kr. 75 Ø. og Halvdelen 10 Kr. 50 Ø., vil det sige, at man skal kunne forsørge en Familie med et Beløb af 15 Kr. 75 Ø. om Ugen, og at man skal kunne forsørge sig selv alene med et Beløb af 10 Kr. 50 Ø. om Ugen, og for andres Vedkommende er Beløbene endda ringere endnu.

Den Henvendelse, der er sket fra de arbejdsløse Kvinder i Afdeling 5, de arbejdsløse kvindelige Metalarbejdere i København, er allerede omtalt af det ærede Medlem Hr. Rager. I denne Henvendelse er der foretaget den Beregning, at naar man trækker Kontingenterne fra, saa vil en kvindelig Forsørger være henvist til at leve for 11 Kr. 63 Ø. og for en Kvinde, som ikke er Forsørger, for 6 Kr. 90 Ø. om Ugen. Jeg forstaaer ikke, hvordan det ærede Medlem Hr. Rager i samme Forbindelse noget haanligt kan tale om de skarpe Vendinger, som er benyttet i disse Arbejderkvinders Resolution. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Rager eller andre ærede Medlemmer i dette høje Ting vilde være i Stand til at leve af saadanne Indtægter, om de vilde være i Stand til blot at spise sig mætte af saadanne Indtægter. Jeg tror selv, jeg kan besvare det Spørgsmaal — jeg ved ikke, om nogen af de ærede Medlemmer vil protestere derimod: Det er ganske umuligt at gøre det, og det er altsaa absolut berettiget at tale om Sulteløn og Hungerrationer i Forbindelse med den Slags Understøttelsessatser.

Og det kan ikke nytte noget, at man fra Borgerskabets Side vil komme med de sædvanlige Fraser om, at nu maa vi alle i Fællesskab forstaa de vanskelige Forhold, alle ofre hver sit. Selv om man gik ind paa denne Betragtning — hvad vi for øvrigt ikke gør —, men selv om man gik ind paa denne Betragtning, maa der dog være en vis Mindstegrænse, under hvilken det er umuligt for Folk at ofre. Og denne Mindstegrænse er for længst naaet gennem de Understøttelsessatser, man har. Nu vil man yderligere forringe dem, men det er da absolut umuligt at skabe Understøttelser, som der paa nogen Maade kan leves af.

Der anføres ganske vist som Begrundelse i Bemærkningerne til Lovforslaget, at i Sommertiden er Leveomkostningerne la-